

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผล

การวิจัยเรื่องสาเหตุและแนวทางการแก้ปัญหาให้นักศึกษาหยุดพักการเรียนและการลาออกระหว่างเรียน มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีสรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการหยุดพักการเรียนและการลาออกระหว่างเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการหยุดพักการเรียนและการลาออกระหว่างเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของนักศึกษาเอง ได้แก่ นักศึกษาอยากเปลี่ยนสาขาวิชาที่เรียน เนื่องจากเรียนไม่เข้าใจ รวมทั้งนักศึกษาใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อความบันเทิงมากเกินไป (มากกว่าวันละ 4 ชั่วโมง) และขาดเรียน

2. ข้อเสนอแนะแนวทางการลดจำนวนการหยุดพักการเรียนและการลาออกระหว่างเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษาทราบรายละเอียดของแต่ละสาขาวิชาก่อนที่จะรับนักศึกษาเข้ามาศึกษา เพื่อให้นักศึกษาทราบความต้องการหรือความถนัดของตนเองต่อการเลือกเรียนในสาขานั้น ๆ และเมื่อรับนักศึกษาเข้ามาศึกษาแล้วควรจัดกิจกรรมเพื่อปรับทัศนคติของนักศึกษาให้เป็นไปในแนวทางที่ดีต่อสาขาที่นักศึกษาเลือกเข้ามาศึกษา รวมทั้งการให้ความรู้เกี่ยวกับประโยชน์และโทษของการใช้อินเทอร์เน็ตแก่นิสิต เพื่อให้ นิสิตตระหนักถึงผลที่จะเกิดขึ้นหากใช้อินเทอร์เน็ตมากเกินไป และเมื่อนักศึกษาเข้าสู่ระบบการเรียนการสอนได้ระยะเวลาหนึ่ง ควรมีการคัดกรองนักศึกษา (โดยอาจใช้ประโยชน์จากสมการจำแนกกลุ่มที่เป็นผลจากการศึกษาครั้งนี้ในการดำเนินการ) เพื่อค้นหากลุ่มนักศึกษาที่มีแนวโน้มลาออกระหว่างการเรียนและพักการเรียนเพื่อเพิ่มความเอาใจใส่ให้นักศึกษากลุ่มดังกล่าวมากขึ้น โดยระยะเวลาที่เหมาะสมในการดำเนินการควรมีระยะเวลาอยู่ในช่วงเทอมที่ 1 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ปัจจัยจำแนกการลาออกระหว่างเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ระดับปริญญาตรี สามารถอภิปรายประเด็นสำคัญได้คือ ปัญหาด้านนักศึกษา เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลมากที่สุดในผลการวิเคราะห์องค์ประกอบหลักและการวิเคราะห์สมการจำแนกประเภท บ่งชี้ให้เห็นว่าสภาพการณ์เกี่ยวกับตัวนักศึกษาในสถานศึกษามีความสัมพันธ์กับการลาออกระหว่างเรียนอย่างมาก เช่น ทศนคติเกี่ยวกับสาขาวิชาที่เรียน พฤติกรรมด้านการใช้อินเทอร์เน็ต เกี่ยวเนื่องไปถึงการขาดการบริหารเวลา และการขาดเรียน และการขาดส่งงาน ส่งผลให้เรียนไม่เข้าใจ และสุดท้ายนักศึกษาอยากเปลี่ยนสาขาวิชาที่เรียน และย้ายไปเรียนสาขาวิชาอื่น เป็นต้น ซึ่งผลการศึกษาคั้งนี้สอดคล้องอย่างมากกับรายงานอื่น ที่ได้ดำเนินการศึกษาและรายงานมาก่อนหน้านี้ เช่น รายงานของ อัมพร โอตระกูล (2524 : 1-11) ศรีเรือน แก้วกังวาน (2538 : 1-22) วัชรีย์ ตระกูลงาม และคณะ (2550 : 1-25) รุจิรา อัยปัญฌาวงศ์ (2554 : 1-30) Mørcke et al. (2012: A4493) สุภาภรณ์ พิมพะนิตย์ (2555 : 1-25) ภูษณิศา สิริวรพร (2557 : 1-33) และ ลำปาง พันธุ์เพชร (2558 : 1-27)

นอกจากนี้ ปัจจัยด้านผู้ปกครองเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลรองลงมาในการจำแนกกลุ่มนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของรายงานอื่น ๆ ที่ดำเนินการมาก่อนหน้าเช่นเดียวกัน ได้แก่ มัย สุขเอี่ยม (2524 : 1-21) วัชรีย์ ตระกูลงาม และคณะ (2550 : 1-20) นฤชล พิมพ์สว่าง (2553 : 1-33) ธงชาติ สอนคา (2554 : 1-19) รุจิรา อัยปัญฌาวงศ์ (2554 : 1-21) สุภาภรณ์ พิมพะนิตย์ (2555 : 1-24) ภูษณิศา สิริวรพร (2557 : 1-11) ส่วนปัจจัยที่ตรวจสอบได้เพิ่มเติมจากการศึกษาคั้งนี้คือปัจจัยด้านอาจารย์ผู้สอนขาดสัมพันธ์ภาพและความเป็นกันเองกับนักศึกษาซึ่งนักศึกษากลุ่มที่ลาออกระหว่างเรียนและพักการเรียนให้ค่าความคิดเห็นด้วยมากกว่ากลุ่มนักศึกษาปกติ ซึ่งอาจสื่อได้ถึงว่านักศึกษากลุ่มที่ลาออกระหว่างเรียนและนักศึกษาที่พักการเรียนอาจไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนของคณะ/สาขาวิชา/หมู่เรียนเพียงพอจึงทำให้ขาดความใกล้ชิดกับอาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ผู้สอนจึงมีความคิดเห็นว่าขาดสัมพันธ์ภาพกับอาจารย์ ส่วนปัจจัยด้านอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ระบุว่าอุปกรณ์การเรียนการสอนไม่เพียงพอนั้นนักศึกษากลุ่มที่ลาออกระหว่างเรียนและพักการเรียนให้ค่าความคิดเห็นด้วยน้อยกว่ากลุ่มนักศึกษาปกติ อาจสื่อให้เห็นว่าปัจจัยดังกล่าวไม่อยู่ในความคาดหวังของนักศึกษากลุ่มที่ลาออกระหว่างเรียนและนักศึกษาที่พักการเรียน แต่ปัจจัยดังกล่าวอยู่ในความคาดหวังจากกลุ่มนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในปัจจุบัน

ปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่วิเคราะห์ได้จากข้อมูลที่แสดงแนวโน้มว่ามีอิทธิพลพอสมควรในการจำแนกนักศึกษาออกเป็นสองกลุ่มดังกล่าวซึ่งมีความคิดเห็นที่ค่อนข้างแตกต่างกันระหว่างกลุ่มนักศึกษาปกติ และกลุ่มนักศึกษาที่ลาออกระหว่างเรียนและพักการเรียน ประเด็นดังกล่าว ได้แก่ ประเด็นการบริการให้คำปรึกษาของหน่วยงานต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยยังไม่เพียงพอ ประเด็นหลักสูตรยังไม่เป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน และประเด็นกองทุนให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา ทุนการศึกษาจากรัฐบาล และกองทุนกู้ยืมฉุกเฉิน ไม่เพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษา

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการนำข้อเสนอแนะจากผลการศึกษาคั้งนี้ไปออกมาตรการต่าง ๆ รวมทั้งควรมีการศึกษาเพื่อตรวจสอบผลดำเนินการเป็นระยะ เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ของมาตรการดังกล่าว
2. ควรมีการศึกษาถึงสาเหตุและแนวทางการแก้ปัญหาให้นักศึกษาหยุดพักการเรียนและการลาออกระหว่างเรียน มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีซ้ำอีกครั้งเมื่อเวลาผ่านไป เนื่องจากอิทธิพลด้านเวลาที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของทั้งนักศึกษา และของมหาวิทยาลัยฯ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี